

На роковини Шевченку

Михайло Старицький

(До поновлення могили)

За Каневом, на горах, аж на чолі,
Де унизу Дніпро щось гомонить, -
Могила єсть; її дощі поволі
Розмили вкрай: дубовий хрест лежить;

І щовесни з гори рвуть хвилі глину,
Обвалюють у воду береги,
Щоб вирвати в недбальців домовину
Й на дні сховать останки дорогі...

Хто ж там лежить? Кобзар наш незабутній,
Що возприяв "терновий" за любов;
На чужині зітхнув він дух слаутній
І тліном лиш вернувсь додому знов...

Ні, він не вмер! Поки ще наше слово
Лунатиме серед степів, лугів,
Його пісень розіллється чудово
Мелодія по сизій млі віків.

І заповіт братерства та любові,
Що він нам дав, як стяг, на боротьбу,
Перелетить луною в інші мови
І правдою подужає злобу.

Настане час, і з тим новим псаломом
Ми підемо по стогнах городів,
І воздамо з тимпанами та дзвоном
Хвалу йому, заступнику рабів.

Настане час... Хоч і зима панує
І в глупу ніч мовчить ще правди дзвін
А темний люд і поночі простує
На гору ту, де мученика тлін.